

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในปี พ.ศ. 2513 วรรณ พรหมบุรณย์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สิ่งแวดล้อมและทัศนคติต่อการกีฬาของนักกีฬากับผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา" พบว่า ทั้งสองกลุ่ม คือ ผู้ที่เป็นนักกีฬากับผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา มีทัศนคติที่ดีต่อการกีฬา โดยวัดความรู้สึกที่ดีและไม่ดีต่อการกีฬากล่าวคือ

ลักษณะในทางที่ดีที่กลุ่มนักกีฬามีความรู้สึกเห็นเจตคติต่อการกีฬา คือ การเล่นกีฬาทำให้คนฉลาด ใจเย็น รู้จักเสียสละ รับผิดชอบ มีความเอื้อเฟื้อ รู้จักอดทนและรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น ส่วนกลุ่มผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬามีความรู้สึกต่อการกีฬาในทางที่ดี คือ การเล่นกีฬาทำให้เป็นคนองอาจ เขากับผู้อื่นได้ง่าย มีความแข็งแรง สดชื่น อดทน เกิดความแข็งแรง แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ ควบคุมอารมณ์ได้ เป็นคนเปิดเผยและกว้างขวาง ลักษณะที่ทั้งสองกลุ่มรู้สึกพอ ๆ กัน คือ การเล่นกีฬาทำให้เกิดไหวพริบ

ลักษณะในทางไม่ดีที่กลุ่มนักกีฬามีความรู้สึกต่อการกีฬา คือ ใจร้อน เอาเปรียบ ละเอียด แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไม่ได้ ถือตัวชอบระราน มีความลับ รู้จักคนน้อย ส่วนกลุ่มผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬามีความรู้สึกต่อการกีฬาในทางไม่ดี คือ ใจร้อน เอาเปรียบ ยึดถือตนเอง ระราน มีความลับ รู้จักคนน้อย¹

¹วรรณ พรหมบุรณย์, "การศึกษาผลต่างของการเรียนระดับมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2511 ของนักกีฬาทีมโรงเรียนและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาจังหวัดพระนคร" (ปริญญา นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513), หน้า 44-45.

ในปีเดียวกัน วิมล โรจน์วีระ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ทางสังคมและการปรับตัวทางสังคม" ตอนหนึ่งของการวิจัยกล่าวถึง การเลือกเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีที่ 7 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า เกณฑ์การเลือกเพื่อนของนักเรียนนั้น ในสถานการณ์ของการเล่นมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยที่เด็กเลือกในสถานการณ์อื่น ๆ เช่น สถานการณ์ของการเรียน การทำงานรวมกัน เป็นต้น เป็นดังนี้ทั้งประถมศึกษาปีที่ 4 ปีที่ 7 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเล่นทำให้เด็กเกิดความสุข สนุกสนาน เพลิดเพลิน จึงชอบการเล่นมากกว่าอย่างอื่น ๆ เด็กนักเรียนในระยะตั้งแต่วัยเด็กตอนปลาย (อายุประมาณ 8-11 ปี) เด็กจะชอบอยู่กับเป็นกลุ่ม ทำให้มีความสนิทสนมกลมเกลียวกันยิ่งขึ้น จึงเป็นการง่ายที่จะบอกว่าคุณเองอยากให้ใครมาเล่นด้วยกัน ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้คะแนนเฉลี่ยของการได้รับเลือกเป็นเพื่อนในสถานการณ์การเล่นมากกว่าสถานการณ์อื่น ๆ¹

ปี พ.ศ. 2516 พนมศักดิ์ สวัสดิ์พงษ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬากับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" เพื่อที่จะหาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬากับการปรับตัวทางสังคมแบบเพียร์สัน และแบบพาร์เซียด โดยมีดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอยเป็นตัวคงที่ และหาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางสังคมกับดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอย โดยใช้ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 200 คน กำหนดหาคะแนนดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอย คะแนนจากผลการทดสอบทักษะทางกีฬาทุกรายการ คะแนนจากผลการทดสอบการปรับตัวทางสังคม ผลการวิจัยพบว่า

1. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬากับการปรับตัวทางสังคมแบบเพียร์สัน และแบบพาร์เซียด มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

¹วิมล โรจน์วีระ, "การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ทางสังคมและการปรับตัวทางสังคมระหว่างเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีที่ 7 และมัธยมศึกษาปีที่ 3" (ปริญญา นินธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513), หน้า 88-89.

2. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬา กับดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอย มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางสังคมกับดัชนีการแบ่งรุ่นของแมคคลอย มีนัยสำคัญที่ระดับ .01¹

ในปี ค.ศ. 1946 โจนส์ (Jones) ได้ทำการศึกษาเพื่อจะเปรียบเทียบการปรับตัวระหว่างนักเรียนที่มีร่างกายแข็งแรงกับนักเรียนที่มีร่างกายอ่อนแอ โดยคัดเลือกเด็กนักเรียนชายจากโรงเรียนมัธยม 5 แห่ง ที่มีความแข็งแรงที่สุด และอ่อนแอที่สุด ของนักเรียนทั้งหมดกลุ่มละ 10 คน เพื่อทดสอบดูความแตกต่างในเรื่องการปรับตัวของทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดการปรับตัวของ แคลิฟอร์เนีย (California Reputation test) และระเบียบสะสม (Cumulative Records) ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีร่างกายแข็งแรงดีนั้น มีลักษณะรูปร่าง สมรรถภาพทางกาย การพัฒนาการด้านต่าง ๆ ฐานะทางสังคมและการปรับตัว มีผลดีอย่างน่าพึงพอใจ และพบว่ากลุ่มนักเรียนที่มีร่างกายอ่อนแอ มีความบกพร่องเรื่องรูปร่าง การพัฒนาการชากวาปกติ สุขภาพอ่อนแอ สมรรถภาพทางกายต่ำ เข้ากับเพื่อนฝูงยาก ฐานะทางสังคม มีความรู้สึกลัวตัวเองน้อย และปรับตัวได้ไม่ดี โจนส์ยังกล่าวสรุปว่า การปรับตัวทางสังคมกับความแข็งแรงทางสุขภาพร่างกายของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมนั้น มีความสัมพันธ์ออกมาในทางบวก แสดงว่า ความแข็งแรงของสุขภาพร่างกายเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียน²

¹พนมศักดิ์ สวัสดิ์พงษ์, "ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางกีฬา กับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516).

²H.E. Jones, "Physical Ability As a Factor in Social Adjustment in Adolescence," Journal of Educational Research 40 (1946) : 297.

ปี ค.ศ. 1949 แมคคินเนย์ (McKinney) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยา ได้กล่าวถึงผลงานที่ได้จากการศึกษาเรื่องการเจริญเติบโตของเด็กกับความต้องการในการปรับตัว โดยศึกษาจากพฤติกรรมการเล่นในหมู่เพื่อน ๆ ของเด็ก พบว่า เด็กที่ถูกจำกัดในการเล่นเนื่องจากขาดโอกาสที่จะเล่น หรือขาดการสนับสนุนนั้น มีการปรับตัวได้น้อยกว่าเด็กที่มีการเล่นอย่างเต็มที่ และเป็นไปตามปกติสม่ำเสมอ และยิ่งกว่านั้น แมคคินเนย์ยังได้กล่าวถึงคุณค่าของการเล่นอีกว่า (1) ช่วยเพิ่มความสามารถในการอยู่ในสังคมใดบาง (2) การพัฒนาการของเด็กเป็นไปอย่างเต็มที่ (3) ช่วยลดความตึงเครียดทางอารมณ์ (4) เป็นพื้นฐานของการมีเพื่อนการเป็นผู้นำ และสร้างความสามัคคีกันในหมู่คณะ¹

ในปีเดียวกัน ไทรลอน (Tryon) ได้ทำการศึกษาคู่แฝดที่เด็กชายและหญิงอายุ 12 ปี และอายุ 15 ปีคือ เจาะเด็กชายพบว่า เด็กชายอายุ 12-15 ปีนั้น ในระยะต้น คือเด็กอายุ 12-13 ปี มีความเห็นคล้าย ๆ กันคือ ชอบคนที่สนิทสนมและเป็นเพื่อนกัน มีทักษะทางกีฬาและเล่นเก่ง ส่วนพวกที่โตกว่า คือช่วงอายุ 14-15 ปี ก็ชอบคล้ายกัน แต่เพิ่มลักษณะปลีกย่อยออกไปอีก เช่น ลักษณะทางร่างกาย เป็นคนว่องไว ไม่ขลาดกลัว เป็นต้น พอจะสรุปได้ว่า เด็กชายวัย 12-15 ปี นิยมและยอมรับนับถือในเรื่องของการมีทักษะทางกีฬาและเล่นเก่งเป็นปัจจัยหนึ่งของสังคมในหมู่คณะด้วย²

ในปี ค.ศ. 1953 โฟห์เรนเบช (Foehrenbach) ได้ศึกษาถึงการเข้าร่วมเล่นกีฬาในเวลาเลิกเรียน พบว่า การเข้าร่วมเล่นกีฬาร่วมให้มีเพื่อนมากขึ้น และที่แน่ชัดก็คือ การพบปะสังสรรค์กันในสังคมหมู่พวก โดยอาศัยกิจกรรมพลศึกษาเป็นหลัก รวมทั้งความจำเป็นในการเตรียมตัวเองให้มีทักษะทางกีฬาเพื่อเข้าร่วมเล่นได้ ก็เป็นความ

¹F. McKinney, Psychology of Personality Adjustment (New York : Wiley Interscience, 1949), pp. 413-415.

²Elizabeth B. Hurlock, Adolescent Development (New York: McGraw-Hill Book Co., 1949), p. 212.

ต้องการอันสำคัญด้วย จะเห็นได้ว่า การจัดให้มีการเล่นกีฬาหลังจากเลิกเรียนแล้ว นอกจากเพื่อสนองความต้องการให้เด็กได้มาร่วมเล่นกันเพื่อความสนุกสนาน ผ่อนคลายอารมณ์ ยังช่วยให้เด็กเรียนในวัยนี้นี้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดียิ่งขึ้นด้วย¹

ในปี ค.ศ. 1954 บิดดูลฟ์ (Biddulph) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบบุคลิกภาพและการปรับตัวทางสังคมของผู้มีสัมฤทธิ์ผลทางกีฬาสูง จำนวน 50 คน กับผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางกีฬาค่ำ จำนวน 50 คน เว้นเดียวกัน จึงเป็นนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา โดยใช้ความเห็นของครู (Teachers' Rating) และแบบทดสอบบุคลิกภาพแคลิฟอร์เนีย (California Test of Personality) เป็นเครื่องมือวัด พบว่า ในกลุ่มผู้มีสัมฤทธิ์ผลทางกีฬาสูงมีบุคลิกภาพและการปรับตัวทางสังคมได้ดีกว่ากลุ่มผู้มีสัมฤทธิ์ผลทางกีฬาค่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ²

ปีค.ศ. 1957 เยทส์ (Yates) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางด้านสังคมในการเรียนวิชาพลศึกษา โดยแบ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาออกเป็น 3 หมู่ คือ (1) หมู่ที่จัดตามวิธีการแบ่งรุ่นของแมคคลอย (2) หมู่ที่จัดตามสังคมมิติ และ (3) หมู่ที่จัดตามชั้นเรียน (Home-room) ผลจากการให้คะแนนความสามารถด้านสังคม ทั้งสามหมู่ในค่านำใจของหมู่คณะ ความสะดวกในการควบคุม และการให้ความร่วมมือกับครู พบว่า การแบ่งหมู่ด้วยวิธีสังคมมิติได้ผลดีกว่า รองลงไปคือ การจัดหมู่ด้วยวิธีของ

003900

¹L.M. Foehrenbach, "Why Girls Choose After-School Sports," JAAHPER 24 (June 1953) : 34.

²L.G. Biddulph, "Athletic Achievement and Personality and Social Adjustment of High School Boys," The Research Quarterly 25 (1954) : 1-7.

แมคคลอย และการจัดตามชั้นเรียนตามลำดับ¹

ปี ค.ศ. 1960 โคเวลล์ (Cowell) ได้กล่าวถึงเรื่องของการพลศึกษาช่วยพัฒนาคนสังคมว่า การพัฒนาทางกายภาพความแข็งแรงและรูปร่างนั้น การเล่นของเด็กเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่ง ทักษะในการเล่นจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมากสำหรับเด็กที่จะนำไปสู่การเข้าร่วมเล่นกับหมู่เพื่อน เพื่อช่วยให้เกิดความสัมพันธ์ทางสังคมของหมู่คณะและมิตรภาพที่ดีของเด็กด้วย กิจกรรมทางพลศึกษาจึงเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการในการศึกษาที่จะเป็นส่วนสำคัญช่วยในการปรับตัวทางสังคมของเด็กได้²

ปี ค.ศ. 1964 โอลิเวอร์ (Oliver) นักการศึกษาผู้หนึ่ง ได้ทำการศึกษาเด็กที่มีการพัฒนาการช้ากว่าเด็กปกติทั่วไปในประเทศอังกฤษ โดยจัดให้เข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา จากรายงานของโอลิเวอร์ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาคนสังคมกับความสามารถทางกายในการเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษาของเด็กที่มีการพัฒนาการช้ากว่าปกติอยู่ในระดับสูง³

ในปี ค.ศ. 1966 บาร์เนย์ (Barney) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การเปลี่ยนแปลงในการปรับตัวของนักศึกษาชายระดับวิทยาลัยที่เข้าร่วมโปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายใน" โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกเข้าร่วมโปรแกรมการแข่งขัน และกลุ่ม

¹Leonard A. Yates, "A Comparative Study of Socialization in Physical Education Due to Class Organization," Dissertation Abstracts International 17 (April 1957) : 560.

²C.C. Cowell, "The Contributions of Physical Activity to Social Development," The Research Quarterly 31 (May 1960).

³J.N. Oliver, "The Relationship Between Physical Characteristics and the Social and Emotional Characteristics of Educationally Sub-normal Boys," Wing 2 (June 1964).

หลังไม่เข้าร่วม แต่เข้าร่วมเรียนพลศึกษาในชั่วโมงเรียนตามปกติ สำหรับกลุ่มแรกมีจำนวน 132 คน บาร์เนย์ ไซแบงออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ตามประเภทกีฬา ดังนี้ บาสเกตบอล ฟุตบอล วอลเลย์บอล โบว์ลิง ปิงปอง เทนนิส มวยปล้ำ และอีกกลุ่มหนึ่ง เป็นผู้ที่สามารถเล่นกีฬาได้หลายประเภททั้งกล่าวข้างต้น ก่อนเริ่มโปรแกรมการแข่งขันได้ทำการทดสอบการปรับตัวควยแบบทดสอบเฮสตันไว้ทั้งสองกลุ่ม และหลังจากเข้าร่วมโปรแกรมการแข่งขันเป็นเวลา 6 เดือน ก็ทำการทดสอบอีกครั้งหนึ่งควยแบบทดสอบการปรับตัวเฮสตันเช่นเดิม และพบว่า ลักษณะการปรับตัว 6 ประการ ในกลุ่มแรกที่เข้าร่วมการแข่งขันมีการปรับตัวที่ขึ้นสูงกว่าเดิมถึง 5 ประการคือ (1) ความคิดอย่างมีเหตุผล (2) ความสามารถทางสังคม (3) ความเชื่อมั่นในตนเอง (4) ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และ (5) ความพึงพอใจทางบ้าน ส่วนอีกประการหนึ่ง กลุ่มหลังที่ไม่เข้าร่วมก็ขึ้นสูงกว่าเดิม คือ ความมั่นคงทางอารมณ์ และจากการพิจารณานักศึกษาในกลุ่มกีฬาแต่ละประเภทดังกล่าวข้างต้นถึงการเปลี่ยนแปลงในการปรับตัว พบว่า กลุ่มที่สามารถเข้าร่วมเล่นกีฬาหลายประเภทก็ขึ้นในด้านความมั่นคงทางอารมณ์ และความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น กลุ่มกีฬามวยปล้ำก็ขึ้นในด้านความคิดอย่างมีเหตุผล และความสามารถทางสังคม กลุ่มกีฬา วอลเลย์บอลก็ขึ้นบ้างในเรื่องความเชื่อมั่นในตนเอง¹

ไบรอัน (Bryant) ได้กล่าวถึงผลการวิจัยทางจิตวิทยา เรื่องความสามารถทางสังคม กับทักษะทางกาย พบว่า ทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในทางบวกเสมอ²

¹Barney Randolph Groves, "An Investigation of Personality Changes Resulting from Participating in a College Intramural Program for Men," Dissertation Abstracts International 27 (June 1966) : 7145.

²Bryant J. Cratty, Psychology and Physical Activities (Englewood-Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1968), p. 52.

ในปี ค.ศ. 1969 คูเปอร์ (Cooper) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การวิเคราะห์เกี่ยวกับกิจกรรมการกีฬาและบุคลิกภาพ" เพื่อที่จะวิจารณ์การวิจัยที่ผ่านมาแล้ว เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการกีฬาและองค์ประกอบต่าง ๆ ของบุคลิกภาพ ในขณะที่ไม่คำนึงถึงความแตกต่างด้านสติปัญญา แรงจูงใจสำคัญที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จได้ถูกบันทึกลงไว้ โดยทั่วไปลักษณะบุคลิกภาพของนักกีฬาชี้ให้เห็นถึงลักษณะการปรับตัวทางสังคมที่สำคัญและเพิ่มขึ้น และความมั่นคงทางอารมณ์สูงขึ้น¹

ในปีเดียวกัน ซิงเจอร์ (Singer) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความแตกต่างภายในระหว่างบุคลิกภาพของนักเบสบอล และนักเทนนิส" โดยโกซเบสบอลและเทนนิส ที่มหาวิทยาลัยโอไฮโอ ได้ทดสอบนักกีฬารวม 69 คน ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในปลายปี ค.ศ. 1965 ด้วยการใช้แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพของเอ็ดวาร์ด (Edward Personal Performance Schedule) โดยทดสอบผู้แข่งขันทุกคนก่อนจะถึงฤดูกาลแข่งขัน แล้ววิเคราะห์ความแปรปรวนรวม ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในบุคลิกภาพระหว่างนักเทนนิสและนักเบสบอล หรือระหว่างนักเบสบอลที่มีทักษะสูงสุด 20 คน และต่ำสุด 20 คน เมื่อทำการเปรียบเทียบระหว่างและภายในกลุ่มนักกีฬาที่มีเกณฑ์ปกติ ในลักษณะบุคลิกภาพ 15 ลักษณะ มีเพียงไม่กี่ลักษณะ ที่ปรากฏให้เห็นความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ เว้น ด้านสัมฤทธิผลความมีอำนาจเหนือผู้อื่น เป็นต้น²

¹Lowell Cooper, "Athletics Activity and Personality : A Review of the Literature," The Research Quarterly 40 (March 1969) : 17-22.

²Robert N. Singer, "Personality Differences Between and Within Baseball and Tennis Players," The Research Quarterly 40 (October 1969) : 582.

ในปีเดียวกัน เบอร์เจอร์ และ ลิตเติลฟีลด์ (Berger and Littlefield) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบบุคลิกภาพระหว่างนักกีฬาฟุตบอล กับผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา" เพื่อที่จะศึกษาความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพ โดยใช้แบบทดสอบแคลิฟอร์เนีย (California Psychological Inventory) ตัวอย่างประชากรเป็นนักกีฬาฟุตบอล 30 คน ผู้ที่ไม่เป็นนักกีฬาฟุตบอล 30 คน และอีก 30 คน ไม่เป็นนักกีฬา พบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างทั้ง 3 กลุ่ม ในทั้ง 18 ลักษณะของแบบทดสอบ¹

ในปีเดียวกัน ฮันท์ (Hunt) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การเปรียบเทียบลักษณะบุคลิกภาพโดยการแบ่งเชื้อชาติ ระหว่างนักกีฬากับผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา" โดยการศึกษาถึงความแตกต่างของลักษณะบุคลิกภาพ 4 ประการ ระหว่างนักกีฬานิโกร กับนักกีฬาผิวขาว และผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา ด้วยการใช้แบบทดสอบวัดบุคลิกภาพของกอร์ดอน (Gordon Personal Profile) ตัวอย่างประชากรทั้งหมดมี 111 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่ม ตามลักษณะเชื้อชาติ และความสามารถในการกีฬา พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ 7 ประการ ที่ระดับ .05 3 ประการระหว่างนักกีฬาผิวขาว และผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาผิวขาว 1 ประการ ระหว่างนักกีฬานิโกร กับนิโกรที่ไม่ใช่ นักกีฬา และอีก 3 ประการระหว่างนักกีฬาผิวขาวกับนิโกรที่ไม่ใช่ นักกีฬา ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาผิวขาวมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในเรื่อง ความมีอำนาจเหนือผู้อื่น ความรับผิดชอบ และลักษณะความมั่นคงทางอารมณ์ เมื่อเปรียบเทียบ กับนิโกร และผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาผิวขาว และยังแสดงให้เห็นอีกว่า นักกีฬานิโกรมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องความรับผิดชอบ เมื่อเปรียบเทียบ กับนิโกรที่ไม่ใช่ นักกีฬา และปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักกีฬาผิวขาว และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างนักกีฬานิโกรและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬาผิวขาว หรือเมื่อเปรียบเทียบ

¹Richard A. Berger and Donald H. Littlefield, "Comparison Between Football Athletes and Nonathletes on Personality," The Research Quarterly 40 (December 1969) : 663.

ระหว่างนิโกรที่ไม่ว่านักกีฬา กับคนผิวขาวที่ไม่ว่านักกีฬา¹

ในปี ค.ศ. 1977 สมิทซ์ (Smith) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาของนักกีฬา และนักเรียนที่ไม่ว่านักกีฬาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย" ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาหญิงมีน้ำใจนักกีฬาในระดับสูงกว่านักกีฬาชาย
2. ทักษะทัศนคติความมีน้ำใจนักกีฬาของนักกีฬา และผู้ที่ไม่ใช่นักกีฬาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
3. นักกีฬาหญิงมีทัศนคติความมีน้ำใจนักกีฬาในระดับสูงกว่านักกีฬาชาย
4. นักเรียนหญิงที่ไม่ว่านักกีฬามีทัศนคติความมีน้ำใจนักกีฬาในระดับสูงกว่านักเรียนชายที่ไม่ว่านักกีฬา
5. จำนวนปีที่มีส่วนร่วมในการเล่นกีฬา ไม่มีผลต่อการพัฒนาทัศนคติความมีน้ำใจนักกีฬาทั้งสองเพศ²

ปี ค.ศ. 1979 แอนเดอร์สัน (Anderson) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบลักษณะบุคลิกภาพของนักกีฬาชายกับนักกีฬาหญิง ของมหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาประเภทซุค และกีฬาประเภทบุคคลระหว่างมหาวิทยาลัย" ประชากรประกอบด้วย (1) นักกีฬาชายของมหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาประเภทซุค (2) นักกีฬาชายของมหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาประเภทบุคคล (3) นักกีฬาหญิงของมหาวิทยาลัยที่เข้า

¹David H. Hunt, "A Cross Racial Comparison of Personality Traits Between Athletes and Nonathletes," The Research Quarterly 40 (December 1969) : 704.

²E.D. Smith, "Sportmanship Evaluation of Athletes and Nonathletes in Junior and Senior High Schools," Dissertation Abstracts International 38 (January 1978) : 4028-A.

รวมแวงขันกีฬาประเภทชก (4) นักกีฬาหญิงของมหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาประเภทบุคคล (5) ผู้หญิงที่ไม่ใช่ นักกีฬา (6) ผู้ชายที่ไม่ใช่ นักกีฬา รวมทั้งสิ้นจำนวน 315 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ กับผู้ชายและผู้หญิงที่ไม่ใช่ นักกีฬา เกี่ยวกับองค์ประกอบบุคลิกภาพด้านการทรงตัว ความมีอำนาจเหนือผู้อื่น ความใจกว้าง และความสำนึกที่ดี
2. นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับผู้ชายและผู้หญิงที่ไม่ใช่ นักกีฬาในบุคลิกภาพเกี่ยวกับการ สังคม วุฒิภาวะ ความรับผิดชอบ การควบคุมตนเอง ความอดทน และความรู้สึกที่ดี
3. นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับผู้ชายและผู้หญิงที่ไม่ใช่ นักกีฬา ในเรื่องสัมฤทธิผลการแสดงออก สัมฤทธิผลด้านความเป็นอิสระ และสัมฤทธิผลด้านสติปัญญา
4. ลักษณะที่แตกต่างกันบางอย่างมีนัยสำคัญระหว่างนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงกับผู้ชายและผู้หญิงที่ไม่ใช่ นักกีฬา คือ องค์ประกอบบุคลิกภาพเกี่ยวกับความอ่อนตัว และลักษณะอย่างผู้หญิง โดยแตกต่างกันทั้งนักกีฬาคอล นักกีฬาชก และผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา
5. ผู้ชายและผู้หญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเพียงองค์ประกอบเกี่ยวกับลักษณะความเป็นผู้หญิง และความอ่อนตัว¹

จากรายงานการวิจัยและเอกสารที่กล่าวมาแล้วนั้น พอจะสรุปได้ว่า ผู้ที่มีทักษะทางกีฬาดี และมีสมรรถภาพทางกายสูง จะมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมดีกว่า ผู้ที่มีทักษะทางกีฬาต่ำ และมีสมรรถภาพทางกายต่ำ แต่ก็มีไคมองประเภทของกิจกรรมพลศึกษา

¹Williams F. Anderson, "A Study of Personality Traits of Men Varsity Athletes As Compared with Those of Women Varsity Athletes Participating in Intercollegiate Team and Individual Sports," Dissertation Abstracts International 40 (November 1979) : 2539-A.

ว่ากิจกรรมประเภทไหนจะสามารถทำให้ผู้เรียนหรือผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้มีการปรับตัว
ทางสังคมที่ดีกว่ากัน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบการปรับตัว
ทางสังคมระหว่างนักกีฬาประเภทจุด กับนักกีฬาประเภทบุคคล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย